

Phượng
Hoàng
Thần

HỒI 73

Thần Mục Sát Tinh đại chiến Địch Ma

Lão đạo vương nói:

- Lão phu còn việc khác e rằng không thể đi kiếm được. Vậy ông bạn lưu tâm về việc này.

Kiểm Sa hỏi:

- Lão nhân gia chưa cho tại hạ biết ở chỗ nào?

Lão đạo vương đáp:

- Lão phu cũng chưa rõ. Cái đó phải lấy được Kim Ngọc Đồ mới biết.

Kiểm Sa hỏi:

- Chúng ta sẽ hội diện ở đâu?

Lão đạo vương đáp:

- Tạm thời ấn định tại Tam Á Cảng ở Huỳnh Nhai. Ông bạn cần chuẩn bị một con thuyền rất kiên cố.

Kiểm Sa nói:

- Về việc đi biển các vị khỏi lo gì hết, nhất thiết do tại hạ chuẩn bị, kể cả đồ ăn uống.

Lão đạo vương nói:

- Thế thì hay lắm! Các vị tới Tam Á Cảng và ai nấy hóa trang làm dân chài lưới. Ngày trước bọn lão phu đã trú ngụ tại đó, chắc còn mấy ông già chưa chết. Tới nơi ta sẽ cho họ ít tiền.

Vừa bàn định xong thì Đào Minh đến kêu. Mọi người ra khỏi rừng

trúc để về nhà hẳn.

Trời vừa sáng, Cao Thúc đã dẫn mọi người tới nơi. Lão đạo vương giới thiệu hai bên rồi cùng nhau ăn cơm. Lúc mặt trời lên ba ngũ mới chia đường hành động.

Lão đạo vương ra khỏi nhà Đào Minh, liền dẫn quần hào đi về phía Bắc, nhưng không nói rõ địa điểm. Bọn thanh niên chỉ biết theo lão mà chạy.

Đi được năm ngày, Thiết Kỳ Sĩ không nhịn nổi nữa, chàng nhìn thấy sông Chấn Giang phía trước liền dừng lại nói:

- Lão tiên bối! Nếu lão tiên bối không nói rõ địa điểm thì sau khi qua sông bọn vãn bối sẽ giải tán.

Lão đạo vương cười đáp:

- Chỉ đi mấy ngày nữa là tới nơi. Chuyến này lão phu đi kiếm nhân vật thông hiểu những cơ quan từ cổ chí kim. Y trú ở Cửu Liên Sơn, người ta kêu bằng Cửu Liên Cư Sĩ và cũng là bạn của lão phu, có điều tính nết y rất cổ quái. Tuy là bạn mà không chịu nghe lời sai khiến của lão phu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Dưới đáy biển thì còn có cơ quan gì nữa?

Kỳ Dao cũng xen vào:

- Từ xưa những kỳ nhân ẩn cư ngoài biển cả rất nhiều. Tỷ như Hải Cung ở nhà tiểu muội cũng là cửa đệ nhân đời xưa để lại. Trong đó có nhiều cơ quan rất cổ quái. Lão đạo vương phải đề phòng vì sợ xảy chuyện rắc rối.

Cao Thúc cười hỏi:

- Nếu Cửu Liên Cư Sĩ không chịu đi thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão không đi thì đành chịu vậy.

Lão đạo vương lắc đầu nói:

- Không đi thì cũng phải đi. Có điều lúc đó các vị mềm không được thì phải cứng.

Cao Dương hỏi:

- Bản lãnh y thế nào?

Lão đạo vương đáp:

- Chẳng kém gì lão phu, nhưng không thể đả thương y, chỉ phiên ở chỗ đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Bọn vãn bối lại chưa biết võ công của tiền bối ra sao? Như vậy câu chuyện nói đây cũng bằng thừa.

Lão đạo vương đáp:

- Võ công của lão phu không bằng lệnh sư phó. Như vậy chắc người hiểu rồi!

Thiết Nhị Lang cười ha hả hỏi:

- Bọn vãn bối chưa hiểu võ công của gia sư cao thâm đến đâu?

Lão đạo vương đáp:

- Sư phó các người vào hàng tiền bối hạng nhất trong võ lâm. Ngày trước hề nhắc tới Phụng Hoàng Thần là cả hai phe chính tà không ai dám cùng lão động thủ.

Cửu Liên Sơn bao quanh chín huyện, do đó mà thành tên. Trên núi có di tích về ngôi chùa cổ phái Thiếu Lâm. Những nhân vật lục lâm thường ra vào khu này. Vì dãy Cửu Liên rất nhiều sơn động nên kỳ nhân dị sĩ dùng làm chỗ ẩn cư.

Lão đạo vương dẫn bọn thanh niên tiến vào khu vực núi non rồi nhìn mọi người thản nhiên nói:

- Ngày lão phu len lỏi vào chốn giang hồ bắt đầu từ nơi đây. Cửu Liên Cư Sĩ là cái túi khôn của lão phu. Sau lão phu bành chướng thế lực thì y không chịu tuân theo nữa.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi:

- Thế ra trên đó cũng có Tụ Nghĩa Sảnh và phân chia đẳng bậc chẳng?

Lão đạo vương tức mình xẵng giọng:

- Tiểu tử! Đừng trào phúng nữa. Lão phu không lấy một lượng bạc nào làm của riêng. Đến nay cũng vẫn là một lão bần cùng nghèo.

Quần hùng vừa đi vừa nói chuyện không đầy nửa ngày thì đến chân ngọn chủ phong. Lão đạo vương bảo mọi người dừng lại rồi nói:

- Các vị đừng nói to. Hề Cửu Liên Cư Sĩ nghe tiếng là y lánh mặt.

Ngũ Vương Tử hỏi:

- Vị lão trượng đó trú ở chỗ nào?

Lão đạo vương đối với Ngũ Vương Tử rất lịch sự, không dám coi như bọn Thiết Kỳ Sĩ, hề mở miệng là kêu chàng bằng tiểu tử, lão cười khanh

khách đáp:

- Y ở trong Mai Lâm Cốc. Hiện nay đang mùa hoa mai nở, chắc y không đi đâu.

Cao Thúc nói:

- Lão tiên bói đi trước nên chăng? Bạn văn bói đông người quá, cần đề phòng xảy chuyện hiểu lầm.

Lão đạo vương gật đầu đáp:

- Các vị hãy dừng lại nghỉ chân ở Đổ Quyên Lĩnh. Lão phu vào trước, nếu nói không chuyển động được y sẽ trở ra thương nghị cách đối phó.

Kỳ Dao hỏi:

- Đổ Quyên Lĩnh ở chỗ nào. Lão tiên bói không dẫn đường thì bọn tiểu nữ biết đâu mà kiếm? Đồng thời lão nhân gia nên cho biết chỗ đó cách Mai Lâm Cốc chừng bao xa? Lão nhân gia chia tay một cách hồ đồ là hỏng việc.

Lão đạo vương đáp:

- Qua khu rừng rậm phía trước là tới Đổ Quyên Lĩnh. Mặt bên kia Đổ Quyên Lĩnh là Mai Lâm Cốc. Cửu Liên Cư Sĩ ở trong động phủ phía sau vách núi đứng dựng. Các vị đi qua mé bên hang núi, còn lão phu quanh ra mặt trước tiến vào.

Kỳ Dao nói:

- Thế là được rồi. Lão tiên bói đi đi!

Lão đạo vương chia tay quanh ra mé hữu khu rừng rậm tiến về phía trước. Thiết Kỳ Sĩ dẫn quần hùng đi thẳng vào khu rừng rậm.

Lúc này đã qua giờ Ngọ, mọi người chuẩn bị vào trong Mai Lâm Cốc sẽ tìm đồ ăn.

Khu rừng rậm dài đến hai dặm. Xuyên qua rừng thì tới sườn núi rất dốc. Mọi người ngừng đầu nhìn thấy ngọn núi đứng chắn trước mặt. Hiện đang mùa Đổ Quyên nở, ba màu đỏ vàng tía lẫn lộn, đúng như tên gọi của nó.

Văn Đến Đế và Minh Chân Quận Chúa ngó thấy đồng thanh reo lên:

- Đẹp quá! Đẹp quá!

Bạch Từ khẽ nói:

- Dừng lớn tiếng! Phía bên kia Đổ Quyên Lĩnh là Mai Lâm Cốc. Chúng ta phải coi chừng Cửu Liên Cư Sĩ phát giác rồi lánh mặt.

Quần hào lên ngọn núi nhìn qua phía bên kia quả thấy một tòa sơn cốc sâu thẳm. Mùi hoa mai thơm ngát theo gió đưa lên đỉnh núi khiến người ngửi thấy trong lòng thư thái.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Các vị ở đây nghỉ nơi đã. Bây giờ chắc lão đầu tử tiến vào hang núi rồi.

Nhưng chẳng ai muốn ngồi yên, người nào cũng từ từ cất bước đi lên để thưởng ngoạn phong cảnh. Cao Dương khi nào chịu yên phận, rung tay một cái bay vọt lên không cúi xuống quan sát động tĩnh trong hang.

Hắn bay chưa quanh hết một vòng hang núi, đột nhiên quanh trở lại hạ vù xuống đất la lên:

- Sau hang núi có tiếng đánh nhau.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi:

- Đánh nhau thế nào?

Cao Dương đáp:

- Một lão già ăn mặc theo kiểu nho sĩ ngồi ở cửa động. Ngoài động là một rừng mai. Dưới những gốc cây mai có sáu bảy toán người già trẻ đủ cỡ. Bọn họ quay vào cửa động dường như giám thị lão già ngồi đó. Ngoài ra còn hai người đang đánh nhau kịch liệt ở khoảng giữa cửa động và rừng mai. Tại hạ nhìn thoáng thấy một già một trẻ.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Chúng ta không thể di động được. Lão đạo vương chưa về, chúng ta không nên bỏ đi đâu.

Cao Thức nói:

- Lão già ngồi cửa động chắc là Cửu Liên Cư Sĩ rồi. Nhất định lão là đối tượng tranh đoạt của mọi người.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Vụ này rất rõ rệt, nhưng ngoài ra còn điều gì nữa chẳng?

Kỳ Dao nhìn Cao Dương nói:

- Lão Cao! Lão hãy đi quan sát lần nữa đề phòng Lão đạo vương cũng bị lôi cuốn vào đó.

Cao Dương đáp:

- Bay cao thì không nhìn rõ tình hình trong rừng mai mà bay thấp lại sợ có người ngó thấy.

Kỳ Dao hỏi:

- Ngoài cửa động có một khu đất trống ư?

Cao Dương gật đầu đáp:

- Khu đất trống nay không rộng lắm, chừng độ năm trượng vuông còn ngoài ra chỗ nào cũng rừng mai kín mít. Ở trên không ngó xuống chẳng khác một biển hoa mai.

Thiết Kỳ Sĩ lên tiếng:

- Đừng đi nữa. Mé tả đã có tiếng động. Chắc là Lão đạo vương trở về.

Mọi người chú ý nhìn qua mé tả, bỗng ngó thấy Lão đạo vương lật đật đi tới, thái độ rất khẩn trương.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng hỏi:

- Tình hình cuộc đả đấu trong hang núi ra sao?

Lão đạo vương vừa thở vừa đáp:

- Tình hình thế nào người đã biết rồi. Chúng ta xuống mau đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Chỉ biết là có đánh nhau, đồng thời nhân số không phải chỉ một phe, nhưng chưa hiểu những nhân vật đó ở đâu tới. Lão tiên bối đã điều tra rõ được chưa?

Lão đạo vương đáp:

- Cửu Liên lão hữu cố thủ động khẩu, không cho ai đi qua. Cuộc đả đấu trước cửa động giữa hai người là Thần Mục Sát Tinh Nghệ Tiến Dương và Địch Ma. Xem chừng cuộc đấu còn kéo dài.

Kỳ Dao hỏi:

- Trong rừng mai có những ai nữa?

Lão đạo vương đáp:

- Cổ Ma dẫn đến một toán lớn. Huyết Thực Đầu Đà đem tới mười mấy tên tà tăng yêu đạo. Bọn chúng đuổi tới trước mặt chúng ta rồi.

Cao Thức hỏi:

- Trong rừng mai chỉ có hai toán này thôi ư?

Lão đạo vương đáp:

- Ngoài ra còn mấy toán ở mặt Bắc nhưng không hiểu thuộc lộ nào, dường như có cả đàn bà.

Ngũ Vương Tử hỏi:

- Chúng ta xuống đó bằng cách nào?

Lão đạo vương đáp:

- Mé hữu sườn núi có một quãng trống, chúng ta đi ngã ấy cũng đến trước cửa động.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tới nơi rồi làm gì?

Lão đạo vương đáp:

- Nếu Cửu Liên Cư Sĩ không bị thúc bách thì chúng ta tụ thủ bàng quan. Bằng có người xông vào cửa động thì đành phải ra mặt cản trở.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Thế là bữa nay mình phải đánh nhau ư?

Lão đạo vương đáp:

- Hẳn thế. Chẳng sớm thì muộn không thể tránh được.

Lão liền dẫn quần hùng do vách núi đứng dựng tuột xuống hang. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì quần hùng đến gần cửa động.

Lúc này, Thần Mục Sát Tinh đang đánh nhau với một lão già ngoài sáu chục tuổi. Sau lưng lão cài một ống địch. Hai người đều tay không chiến đấu rất kịch liệt.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Lão đạo vương khẽ nói:

- Địch Ma không phải là đối thủ của Thần Mục Sát Tinh. Lão không thể cầm cự được trong vòng một giờ.

Lão đạo vương hỏi:

- Người có biết Thần Mục Sát Tinh ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Văn bối đã gặp y một lần, nhưng khi đó chưa hiểu lai lịch.

Lão đạo vương nói:

- Công lực thằng lỏi đó không kém gì sư phó của gã là Tu Di Thiên Tôn. Bữa nay có gã dính vào thêm khó cho mình.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Cao Thúc nói:

- Sư ca! Coi tình hình thì không phải gã đến bức bách Cửu Liên Cư Sĩ, vì lão thủy chung vẫn ngồi chắn ở cửa động. Giả tửy gã uy hiếp Cư Sĩ thì xin sư ca đối phó với gã.

Cao Thúc cười hỏi:

- Sư đệ! Sư đệ có biết giữa ta và gã có mối liên quan không?

Thiết Kỳ Sĩ nghe hỏi kinh ngạc đáp:

- Đến nay tiểu đệ vẫn chưa hiểu rõ quá khứ của sư ca.

Cao Thúc cười nói:

- Tu Di Thiên Tôn so với sư phó còn ở vai dưới. Tiểu huynh ngang hàng với y.

Thiết Kỳ Sĩ càng kinh ngạc hơn hỏi:

- Sư ca có quen biết Tu Di Thiên Tôn ư?

Cao Thúc đáp:

- Không quen, nhưng ta biết y là sư đệ ân sư trước của ta. Ta được tiên sư truyền thụ căn bản võ công.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tu Di Thiên Tôn có biết sư ca không?

Cao Thúc đáp:

- Không biết, nhưng ta cũng không tiện đối địch với Thần Mục Sát Tinh.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói:

- Phải rồi. Vậy Kỳ Dao sẽ ra mặt cũng được.

Kỳ Dao cười đáp:

- Thiết đại hiệp lựa người trật rồi. Bữa nay kêu Đại muội và Nhị lang ra đại náo một phen. Chúng ta ở đằng sau coi chừng là được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiểu đệ sợ bọn chúng không chống nổi tiếng Âm Sát.

Kỳ Dao nói:

- Không thành vấn đề. Tiện thiếp ước lượng Đại Muội và Nhị Lang bản lĩnh đã vượt qua công lực về Âm Sát, có thể đối địch với Thần Mục Sát Tinh.

Lão đạo vương nghe nói lộ vẻ không tin vội lên tiếng:

- Vụ này không phải chuyện đùa.

Kỳ Dao cười đáp:

- Lão nhân gia chỉ tin vào tiểu nữ và A Kỳ cùng sư ca, thực ra chưa hiểu gì về bọn chúng. Tiểu nữ nói cho lão hay, ngoại trừ lão Cao kém nội công một chút, còn ai cũng có thể thắng được bọn Cổ Ma.

Lão đạo vương nghe nói ngấm ngấm kinh hãi, tuy lão chưa tin thật nhưng cũng mừng thầm nói:

- Vậy từ nay lại được coi chúng chiến đấu.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy một lão già từ trong rừng mai do phía chính diện đi ra. Lão đạo vương vội bảo Thiết Kỳ Sĩ:

- Lão Cổ Ma ra rồi. Hắn muốn thừa cơ đến cửa động.

Thiết Kỳ Sĩ bảo Bạch Đại Muội và Thiết Nhị Lang:

- Các người ra tay trước với hắn đi!

Thiết Nhị Lang đáp:

- Tiểu đệ xin đi trước.

Bạch Đại Muội cầm cây đồng côn bước ra trước nói:

- Có lý nào thế được?

Ả vọt ra nhanh như gió đến chỗ đất trống, nhìn Cổ Ma la lên:

- Lão đầu tử! Đừng hòng vọng động. Có ta ở đây.

Lão ma ngó thấy nữ cự đồng, đứng lại hỏi:

- Con nhỏ, ngươi là ai?

Đại Muội Tử cầm ngang cây côn lớn tiếng:

- Lão đầu tử! Lão muốn giỡn chãng? Lão kêu ta bằng con nhỏ thì đừng hỏi nữa, đương nhiên ta không phải người lớn.

Cổ Ma nghe nói cười lớn, hỏi:

- Con nhỏ này điêu ngoa thật! Phải chãng ngươi lạc đường vào đây?

Bạch Đại Muội cười ha hả đáp:

- Mai Lâm Cốc này không thông ra dương quan đạo. Ta theo đường nhỏ tới đây.

Cổ Ma nghe nói găm lên:

- Bảo người lớn nhà ngươi ra nói chuyện với ta.

Bạch Đại Muội vung côn lên đáp:

- Lão đầu tử! Lão đứng trước mặt ta còn thấp hơn cái đầu. Vậy ta là người lớn của lão.

Cổ Ma dường như đã ngó thấy chỗ khác lạ của nữ cự đồng. Tay trái hắn lấy chiếc Ba Lăng Cổ xuống, tay mặt cầm một thanh đao hình thù rất lạ. Hắn tiến lên hai bước bật tiếng cười âm trầm nói:

- Người lớn của người mà không ra mặt thì đừng trách lão phu bắt nạt trẻ nít.

Lão đạo vương thấy Cổ Ma cầm thanh kỳ hình đao bất giác cả kinh vội bảo Thiết Kỳ Sĩ:

- Đó là Vạn Độc Tử Mẫu Đao. Nguy rồi!

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cười đáp:

- Bạch Đại Muội là một cô bé rất tinh tế. Y không sơ sót đâu mà ngại.

Chàng quay lại bảo Thiết Nhị Lang:

- Nhị Lang hãy ra giám thị cho Đại Muội, đồng thời nhắc nhở y cẩn thận.

Thiết Nhị Lang cầm côn xông ra nhìn Bạch Đại Muội lớn tiếng:

- Đại Muội! Thanh đao của lão đầu nổi tiếng lắm đó! Động thủ đi!

Bạch Đại Muội cười ha hả đáp:

- Nhị Lang! Nhị Lang coi cái Ba Lăng Cổ trong tay lão có đẹp không? Cổ Ma lại ngó thấy cự đồng biết là tình thế bất diệu liền dừng lại lớn tiếng quát hỏi:

- Người lớn nhà các người đâu?

Bạch Đại Muội thấy lão không tiến lại liền vung côn đáp:

- Dừng lằng nhằng nữa! Hãy coi côn đây!

Cây côn giáng xuống, thế dường núi sập. Cổ Ma biết là không đỡ nổi, lạng người lùi lại.

Thiết Nhị Lang lướt người tới nhanh như chớp ngăn cản đường lui, quát hỏi:

- Không dám tiếp một chiêu nào ư? Sao lại nhát gan thế?

Cổ Ma rung tay trái nổi lên hồi trống long tong. Nhị đồng cảm thấy tâm thần bấn loạn, bất giác bậc tiếng la hoảng.

Thiết Kỳ Sĩ hô lớn:

- Nhị Lang! Đại Muội! Các người hãy đề tụ công lực, bảo nguyên thủ nhất, đừng sợ chi hết.

Cổ Ma nghe tiếng chàng cười hô hố hỏi:

- Người chỉ điểm cho chúng là ai đó?

Thiết Kỳ Sĩ bất đắc dĩ rảo bước tiến ra cười lạt đáp:

- Cổ Ma! Lão hành động thế mà không biết thẹn! Một nhân vật nổi danh bao nhiêu năm đem cả bản lãnh thủ gia đối phó với đứa trẻ nít chưa có kinh nghiệm.

Nhị đồng thấy Thiết Kỳ Sĩ tiến ra liền lùi lại một bên.

Cổ Ma ngơ ngác nhìn chàng. Hắn thấy chàng hãy còn nhỏ tuổi, trong lòng rất lấy làm ngờ vực liền hỏi:

- Tiểu tử! Người là hậu thuẫn cho hai đứa nhỏ này ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chúng là đệ muội của tại hạ chưa đủ mười lăm tuổi, không hiểu những trò ma quái trong võ lâm, các hạ giỏi nghề gì thì đem thi thố với tại hạ.

Cổ Ma bật tiếng cười âm trầm hỏi:

- Tiểu tử! Người có biết lão phu là ai không?

Thiết Kỳ Sĩ đồng dặc đáp:

- Ngày trước các hạ cũng có chút danh vọng, nhưng hiện nay là đồ vật quá xưa rồi.

Cổ Ma tức giận hỏi:

- Ngày trước lão phu khét tiếng giang hồ mà thằng lỏi con dám coi thường ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười khẩy đáp:

- Các hạ tự coi mình cao quá. Có giỏi thì vào rừng mai cùng tại hạ thử một vài chiêu.

Cổ Ma cười lạt hỏi:

- Chỗ này rộng rãi mà không vướng víu, động thủ rất tốt. Hà tất phải tiến vào rừng mai.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Sợ thì đừng đi, còn hỏi nguyên nhân làm chi?

